

κοινοῦ εὐχαρίστησιν, ὁ δὲ κωμικός Grégoire, ἐνδεδυμένος παράδοξον καὶ ἰδιότροπον ἱπποκόμου στολήν, ἀπέδειξεν ὅτι ἠδύνατο νὰ διαπρέψη ὡς homme caoutchouc εἰς οἰονδήποτε ἱππόδρομον τῆς Εὐρώπης. Ἡ Κ. Minelli, ὡς ὀδαλίσκη, καὶ ἡ Κ. Neuville, ὡς folie, ἦσαν ἐπίσης κομψόταται, καὶ πολλοὶ τῶν θεατῶν ἐλησμόνησαν τὸ ἄσπρά των, βλέπουσαι τὰς ἐνδυμασίας των. Τὸ ὑπόλοιπον θεατρικὸν τάγμα ἔμεινεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετριοφρόνως incognito ὑπὸ τὰ πολυχρῶμα dominos τῆς θεατρικῆς ἱματιοθήκης, καὶ ἀπέβαλλε μόνον ἐνίοτε τὰ προσωπεῖα, ὁσάκις ἡ ἀνάγκη πόσιος ἢ δ' ἐδητύος ὠδήγει αὐτὸ εἰς τὸ κυκλικὸν τοῦ θεάτρου. Τὴν ἀνάγκην δ' αὐτὴν πολλὰκις, φαίνεται, συνησθάνθησαν καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν οἱ συνήθως νηστεύοντες τρόφιμοι τοῦ K. Moreau, διότι περὶ τὰ τέλη τῆς νυκτερινῆς των πανηγύρεως ἤρχισαν κάπως νὰ λησμονῶσιν οἱ πόδες των τὰ βήματα τοῦ χοροῦ, καὶ ἡ ζωηρότης αὐτῶν καὶ τῶν πρὸ μικροῦ συνδαιτυμόνων των κατεδείκνυτο δι' ἐκχύσεων οἰκειότητος παραδόξου, τῆς ὁποίας ἀδιάκριτοι πλέον παρίσταντο θεαταὶ οἱ ἐν τοῖς θεωρείοις περιεργοί. Τότε κατέλιπον κ' ἐγὼ τὸ θέατρον ὥστε δὲν δύναμαι, βλέπεις, νὰ σοῦ ἀφηγηθῶ τὸ τέλος τῆς χορευτικῆς ἐορτῆς τοῦ K. Moreau, ἥτις πρόκειται, ὡς ἀκούω, νὰ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ πᾶν Σάββατον μέχρι τοῦ τέλους τῶν ἀπόρων.

Ἄ! εἶδες! ὀλίγου δεῖν ἐλησμόνου τὴν κωμικωτέραν μορφήν τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ. Ἦτο Ἄγγλος τις, ἀληθὴς καὶ γνήσιος, ἐκ τῶν ἀμιμήτων ἐκείνων οὗς ἀπὸ θανάτισεν ἡ γραφίς τοῦ Doré καὶ ὁ κάλαμος τοῦ Feval, καὶ οὗς παρακολουθοῦσι συνήθως γοητευμένοι οἱ ἀγυῖοπαῖδες τῶν Παρισίων. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε προδήλως ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ διασκεδάσῃ· τί δὲ φαντάζεσαι, ὅτι ἔκαμε; Ἐκοψὲ τὸν ἐρυθρόν του μύστακα καὶ τὰς δαυκόχρους παραγναθίδας του, ἐνεδύθη γυναικεῖαν ἐσθῆτα décolletée, ἤλειψε τὴν ἀπαθῆ του φυσιογνωμίαν διὰ πυκνοῦ στρώματος poudre de riz καὶ τοὺς ἤρακλειους του ὤμους δι' ἀφθόνου γάλακτος παρθενικοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν χορόν, ὅπως ἀντιτάξῃ, φαίνεται, τὰ στερεὰ κάλλη τῶν εὐσάρκων του βραχιόνων πρὸς τὰ λαγαρὰ θέλητρα τῶν ἐγκαθῆτων χορευτριῶν τοῦ θεάτρου. Νομίζω δὲ ὅτι τὸ ἐπέτυχεν· ἂν τοῦλάχιστον ἐρωτηθῶσιν οἱ βραχιόνες του, ἐφ' ὧν πολλαπλᾶ καὶ ποικίλα ἀπέμειναν τὰ ἴχνη τολμηρῶν τινῶν δακτύλων, ἀναντιρῆτως θὰ εἴπωσι τὸ ἴδιον. Ἴσως ἐπόνεσεν ὀλίγον ὁ ἰδιότροπος Ἄγγλος· ἀλλ' ἐμπρὸς ἰς τὰ κάλλη εἶ' εἶν' ὁ πόρος; κατὰ τὴν δημῶδη παροιμίαν. Ἰποθέτεις ὅτι θὰ τὸ ξανακάμῃ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον; Τίς οἶδε! That is very comical, θὰ εἴπε καθ' ἑαυτόν, καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ πιθανῶς τὴν διασκέδασιν.

ΣΟΦΙΑ

Γινῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

380.

Καθὼς τὰ ὄντα τὸ φῶς, οὕτω καὶ τὰς ἡμετέρας ἀρετὰς καὶ τὰς ἡμετέρας κακίας καταδήλους ποιεῖ ἡ τύχη.

381.

Ὁ πρὸς τὸ ἀγαπητὸν πρόσωπον ἀπιστήσας καὶ ὁ ἀναγκαστῶς πιστὸς αὐτῷ μένων ἐπίσης τὴν πρὸς αὐτὸ πίστιν παραβαίνουσι.

382.

Ὅπως οἱ στιχοῦργοι τὰ ὁμοιοκατάληκτα τῶν στίχων ἄκρα κολλῶσι κατ' ἀρεσκείαν, οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις προσάπτει ἕκαστος κατὰ βούλησιν.

383.

Ὁ πόθος τῆς περιαιτολογίας καὶ ἡ πρὸς ἐπίδειξιν τῆς καλῆς τῶν ἡμετέρων ἐλαττώματων ὄψεως ἐπιθυμία εἶναι τὰ κύρια τῆς εἰλικρινείας ἡμῶν αἴτια.

384.

Οὐδὲν ἄλλο ἔπρεπε νὰ ἦναι θαυμαστὸν, εἰ μὴ μόνον ὅτι ὑπάρχουσι ἐτι θαυμάζοντες.

385.

Δύσκολος ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν· σγεδὸν δ' ἐπίσης δύσκολος καὶ ὁ τὸν ἔρωτα ἀποβαλὼν.

386.

Συχνότερον τῶν ἄλλων ἄδικον ἔχουσι οἱ μὴ παραδεχόμενοι, ὅτι ἔχουσι ἄδικον.

387.

Ὁ μωρὸς πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ ἄνθρωπος ἀγαθός.

388.

Καὶ ἂν πρόρριζα τὰς ἀρετὰς ἢ ματαιότης δὲν ἀνατρέψῃ, τοῦλάχιστον ἅπαν αὐτῶν τὸ σύστημα διασειεί.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μὲ ἔχετε διὰ κλέπτριαν, καὶ δὲν μ' ἀφίνετε τὰ κλειδιά; ἔλεγεν ὑπνέτρια πρὸς τὴν κυρίαν τῆς.

— Ὅχι, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοδέσποινα ἀταράχως, τὸ κάμνω διὰ νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ γελῆς.

*

*

Καταλληλότερον δὲν δύναται νὰ παραβάλῃ τις τὸν φαλακρὸν παρὰ μὲ οἰλίαν τετράπαπον: «Τὸ ὑπερῶν εἶνε τὸ κάκιστα πάντων ἐπιπλωμένον πάτωμα».

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἄ! ὁσημέραι πολλαπλασιαζόμεναι ἀνάγκαι κατεπλημύρησαν τὴν καθ' ἡμᾶς γενεάν. Αὐτὸς ὁ «ἐπιούσιος ἄρτος» ἡμῶν ἀνεμίχθη μὲ τόσα πολυποικίλα ἀρτύματα, μὲ τόσα πολυδάπανα καρυκεύματα· ἐκτὸς δὲ τούτου τρώγεται